

B. 5. / 1961-1962.

+ SLUŽBA + BOŽJA +

LITURGIJA I PASTORAL

Pastoral je umijeće kako se puk vodi i čuva Kristu. Sve to u okviru Crkve i sredstvima što ih je ustanovio Krist i odredila Crkva. Uz to još neka sredstva nameće ili barem pruža sama narav ili faktično stanje dotičnoga puka.

Ta se veza puka s Kristom uspostavlja kad puk prima od Boga posvećenje u Kristu i na to Božje djelovanje odgovara na dužan način opet u Kristu. Kako ovo posvećenje i ovaj odgovor mogu imati razne stupnjeve, pastoral želi da postigne što savršeniji stepen te veze. Stoga nastoji da puk ne samo istrigne iz smrtnoga grijeha i da zaista živi u stanju milosti nego da ga po mogućnosti privede k potpunom razvoju milosti...

Put po kojem se vrši taj susret između puka i Krista, teren i mjesto gdje se on ima odigrati nije prepušten slobodnom izboru a još manje samovolji čovjeka. Odredila ih je pozitivna odluka slobodne Kristove volje a ta nam je poznata iz objave. Po toj dakle pozitivnoj Kristovoj volji put i teren onog susreta bitno uključuje sakramente, žrtvu, hijerarhiju i crkvenu zajednicu.

Nutarnji čini vjere, ufanja i ljubavi, iako su nužni, sami po sebi ne vrše ovaj susret bez veze sa spomenutim stvarnostima. Na prvi je pogled jasno da te stvarnosti tvore crkvenu liturgiju. Ona je skup osjetnih i djelotvornih znakova posvećenja ljudi što ga Bog izvodi u Kristu po Crkvi i po kultu što ga Crkva u Kristu iskazuje Bogu. Dakle liturgija je od samoga Boga određeno "mjesto" gdje se čovjek preko sakralne zajednice susreće sa svojim Bogom.

Dovoljna je ta misao da se shvati kako je liturgija pastorizaciji ne samo neophodno potrebna u postizavanju određenog joj cilja nego i da liturgija tvori pravo središte svih pastoralnih uređenja i nastojanja. Uprav u liturgijskom činu, tj. u sakralnoj zajednici na djelu - predpostavivši uvijek pun moralni sklad duhova s dotičnim činom - najsavršenije se ostvaruje kompletni susret između Krista i puka. Taj je pak susret cilj sve pastoralne djelatnosti jer ona mora nastojati da ga postigne i sačuva.

Zašto se uprav u liturgiji, a ne ni u jednoj drugoj pastoralnoj djelatnosti, obistinjuje u najvećem stupnju ovaj puni susret, cilj svega pastoralnog? Uzrok je što su "opus operatum Dei" i "opus operantis Ecclesiae" povezani u samoj nutarnjoj strukturi liturgije. Treba dakle reći da se cilj pastoralnog u punini postizava zapravo ne po liturgiji već u liturgiji.

Tko prema tome promatra razne pasto-

ralne djelatnosti i tko izravnu liturgijsku djelatnost luči od svih drugih, nikako ne smije liturgiju smatrati kao sredstvo u smjereno prema izvanliturgijskim pastoralnim djelatnostima, nego obratno, izvanliturgijske pastoralne djelatnosti mora smatrati kao sredstva usmjerena prema liturgiji, tj. prema Kristovom susretu s pukom u liturgiji. Sve druge pastoralne djelatnosti treba dakle da izvire iz liturgije. Liturgijski pokret nije nikada prestao podsjećati na tu najintimniju vezu između pastoralne i liturgije, a posebno to čini od kada je uzao čisto pastoralan smjer i sadržaj.

Ivo u tom smislu riječi B. Hernegera kao jednoga od mnogih: "Kršćanska zajednica ima svoje počelo na oltaru. Sav rad zajednice vodi k oltaru, ka Kristu, i od oltara prima svu svoju snagu. Zajednica kod oltara sa svoje strane uspostavlja zajednicu u životu. Cilj je svake kršćanske zajednice da s jedne strane izrazi novo vrhunaravno jedinstvo osnovano krštenjem i Euharistijom, a s druge strane da vodi k tom vrhunaravnom životu, k Crkvi, k liturgiji, k Misi, k Euharistiji".

/Isp. C. Vagaggini, "Il senso teologico della liturgia" 628-635/.

+++++

"NIŠTA SE NE SMIJE SMATRATI VAŽNIJIM OD ŽRTVE SVETE MISE!"

/Papa Ivan XXIII/